# Ionatan

## Ionatan

Sfârşitul lui Ionatan conţine serioase învăţăminte, aplicabile timpurilor dificile pc care le traversăm.

Acest om al lui Dumnezeu avea un caracter foarte iubitor. „Sufletul lui s-a legat de sufletul lui David" chiar de la prima lor întâlnire şi îl iubea „ca pe sufletul lui". S-a dezbrăcat chiar de mantia sa regală şi de toate armele; ca să-1 împodobească pe marele său prieten.

Orice aducea insultă lui David cădea în mod dureros pe inima lui Ionatan; dar nu a fost destul să simpatizeze cu viitorul rege al Israelului; el a încheiat o alianţă cu el şi casa lui, zicând: „Domnul este între mine şi tine, pentru totdeauna" (1 Samuel 18.20). El nu se îndoia nici un moment de victoria finală a lui David şi, cu toate că gândea că acesta i-ar da o frumoasă parte în împărăţia sa, nu se ambiţiona pentru domnia lui însuşi (1 Samuel 23.17). Nimic nu este mai mişcător decât să vezi o inimă cinstită, nobilă şi dezinteresată a acestui om al lui Dumnezeu, dându-se în întregime obiectului tandreţei şi admiraţiei sale.

Atâtea calităţi binevoitoare şi aproape feminine prin delicateţea lor (2 Samuel 1.26) se aliau totuşi cu o mare energie, lucruri care nu se văd prea des împreună. Curajul moral al lui Ionatan nu ţinea cont de nici un obstacol când era vorba să se lupte pentru cauza Domnului; a arătat lucrul acesta, când cu atacul garnizoanei de filistenilor (1 Samuel 14).

Cum oare acest om a cărui inimă nu bătea decât pentru Dumnezeu şi pentru David - unsul Său - a sfârşit atât de jalnic pe munţii din Ghilboa? S-ar spune - şi cine ar îndrăzni să nege că, făcând parte din armata lui Saul, îi datora supunere ca tatălui său şi regelui odinioară stabilit de Dumnezeu, dar având încă autoritate asupra naţiunii fiind şef al armatei.

Nu avea Saul dreptul de a cere asistenţa propriului său fiu, pentru a se lupta cu inamicii dintotdeauna ai lui Israel?

Şi totuşi Ionatan, cu toate calităţile sale morale atât de atractive, calde, şi în prezenţa datoriilor impuse de relaţiile naturale care au ele însele o sancţiune divină, nu găsea că e drept să se lupte în rândurile armatei lui Saul. O singură ocazie i s-a prezentat, dar nu a ştiut să o prindă, o singură ocazie, dar care i-a decis soarta. Când David, hărţuit de Saul, din retragere în retragere, locuia în deşertul Zif, Ionatan, fără să se mai teamă de coroana tatălui său, s-a sculat şi s-a dus spre prietenul său. Poate niciodată nu-i arătase mai multă afecţiune, nici mai multă stimă; niciodată el n-a avut o viziune mai clară a viitorului glorios al lui David. Care era greşeala lui în acest moment critic al existenţei sale? „David a rămas în pădure şi Ionatan a plecat acasă" (1 Samuel 23.16-18). El s-a întors acasă, rămânând astfel legat de un sistem despre a cărui decădere Dumnezeu Se pronunţase dinainte şi nu împărtăşea respingerea actuală a lui David, lipsindu-se astfel de a asista la glorioasa stabilire a domniei lui.

Asociat de David, el ar fi avut fară îndoială şi alte pericole, ca acela de a se alătura filistenilor în războiul împotriva lui Israel (1 Samuel 29); numai harul lui Dumnezeu era în stare să îndepărteze acest pericol şi, de fapt, I-a îndepărtat pentru David şi ai lui, atunci când au fost expuşi.

Este remarcabil faptul că tovarăşii lui David care au împărţit pericolele de fiecare zi, urmându-l din refugiu în refugiu, au fost apăraţi până la stabilirea împărăţiei, „fără ca un fir de păr din cap să li se piardă". La fel şi protecţia lui David îi salvase viaţa lui Ionatan, asociată la viaţa sa.

Aceste fapte conţin o lecţie serioasă pentru noi. Fără îndoială, învăţătura lor are un caracter mai curând moral decât material; dar, orice ar fi, să ne aducem aminte că cel credincios este retras din lume, din lumea politică, militară sau religioasă, ca să-l urmeze pe Domnul Hristos respins.

Viaţa divină care ne-a fost dată prin credinţă - Duhul Sfânt în care am fost botezaţi - ne ţine din punct de vedere moral depărtaţi de conflictele care îi împart pe oameni şi ne despart de lume, de interesele şi de alianţele ei. Credinciosul nu mai îmbrăţişează cauza naţiunilor creştine care se ridică unele împotriva altora şi nu are să ia parte - pentru sau contra - celor infideli, deoarece Capul şi conducătorul său este Domnul Hristos.

Chiar dacă este vorba de supunerea faţă de autorităţile constituite, cazul lui Ionatan este de o serioasă învăţătură. Ascultarea lui de Saul ca fiind comandant de armată şi chiar ca tată avea o limită; şi serviciile pe care naţiunea sa putea să le ceară de la el aveau o limită - trasată prin relaţiile sale cu David, dar Ionatan nu înţelegea aceasta. Dacă David conducea sentimentele inimii lui Ionatan, el nu îi conducea şi faptele sale şi aici a fost greşeala lui. În fond, lui i se prezenta o alternativă: de a fi aprobat de naţiunea sa şi de Saul şi de a-şi arăta patriotismul luptându-se cu filistenii, sau de a fi prost văzut de toţi, de Saul, de popor şi de filisteni, şi de a avea aprobarea unui David respins şi de câţiva „în afara legii", care îl înconjurau.

Cauza lui Saul nu era mai dreaptă în ochii lui Dumnezeu decât aceea a filistenilor, chiar dacă unii erau idolatri şi ceilalţi îl adorau pe adevăratul Dumnezeu. O singură cauză era dreaptă, şi anume aceea a lui David, necunoscut, dispreţuit de lume şi care „nu ovea loc unde să-şi odihnească capul".

A afirma asemenea principii era o nebunie de neînţeles pentru oameni şi un paradoxal subiect de garanţie pentru cei credincioşi, care nu au luat loc cu Domnul Hristos în afara lumii. Fără îndoială, o poziţie de separare de lume și de o zadarnică profesiune creştină este semănată cu dificultăţi şi, ducă suntem credincioşi, curând o vom experimenta; dar putem avea destul curaj. Străini din punct de vedere moral faţă de toate pasiunile care în aceste zile nefaste agită inima oamenilor, noi Îl avem pe Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?" (Romani 8.31)

Să reţinem bine acest adevăr, în realitatea lui; pentru că, lucru trist de spus, numai de aceasta se leagă lumea pentru a-şi justifica ambiţiile, politica şi războaiele sale. Nu mă îndoiesc deloc că, prin evlavie, care ne desparte de lume, noi vom fi chiar materialmente păziţi de a cădea în luptă şi de a suferi cu lumea consecinţele adesea mortale ale cauzei pe care o apără. Nu se spune: „evlavia este de folos la toate având promisiunea vieţii de acum şi a celei viitoare" (1 Timotei 4.8)?

Vorbind astfel, departe de mine gândul că moartea unui credincios pe câmpul de luptă este întotdeauna consecinţa faptului că pentru el a avut întâietate cauza lumii faţă de cauzei Domnului Isus.

Ce va spune mulţimea credincioşilor care şi-au dat viaţa în lupte, urmând drumul divinului lor Stăpân în devotamentul şi abnegaţia pentru a ajuta victimele, pentru a pansa pe răniţi, prieteni şi duşmani, pentru a vesti Evanghelia muribunzilor, traversând pericole de moarte? (Filipeni 2.30).

Mai putem vorbi încă de mulţi tineri, adesea fii de părinţi creştini, uneori complet străini de lucrurile lui Dumnezeu care, în prezenţa pericolelor iminente, au fost convertiţi pe câmpurile de luptă şi, după ce au dat mărturie Mântuitorului lor, au fost (potrivit cuvântului profetului) „culeşi dinaintea răului şi au intrat în pace" (Isaia 57.1). Ce gând consolant în doliul ocazionat de plecarea lor! Şi familiile lor în lacrimi nu pot să spună oare, vorbind despre ei, „ ... să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi mult mai bine" (Filipeni 1:23)?

Fără îndoială, disciplina Domnului faţă de un copil al Său care L-a dezonorat în mersul său ar putea să sfârşească şi în moarte prin luptă, dar noi nu ne oprim aici, pentru că această judecată nu este treaba noastră; ea aparţine numai lui Dumnezeu şi El o pronunţă.

Insistăm aici asupra avertismentului care ne este dat prin sfârşitul lui Ionatan. O inimă cu adevărat devotată Domnului Hristos, ca cea a acestui om ai lui Dumnezeu, poate să nu fie eliberată de gânduri, de interese, de legătiiri naturale sau naţionale ale oamenilor şi, asimilându-se astfel prejudecăţilor lumii, el se expune să împartă soarta acesteia în lupte.

El se expune, da, pentru că puterea îndurătoare a lui Dumnezeu poate să păzească pe ai Săi şi să le apere viaţa chiar în mijlocul pericolelor în care sunt atraşi prin lipsa lor de discernământ spiritual.

Iubiţii mei, să ne păzească Dumnezeu de sfârşitul lui Ionatan şi să facă să împărtăşim entuziasta sa afecţiune pentru Regele respins.

clickbible.org